

[Per Federspiel.]

der har været ført fra de seks landes side, og som ikke har været præget af vilje til at gå ind i en forhandling om et kompromis, men har ønsket en tilslutning af det britiske rige til de seks under behørig hensyntagen til dets særlige interesser — med andre ord: en tilslutning af England til de seks landes fællesmarked under den ene eller den anden form. Netop dette udtryk „under den ene eller den anden form“ kan jo ikke være fremmed, idet man netop i forbindelse med den finske traktat har ønsket Finlands indtræden i EFTA under den ene eller den anden form, og man har altså fundet en form, som bevirker, at Finland, uden direkte at være medlem af EFTA, i realiteten er blevet stillet på samme måde som et medlem af EFTA derved, at man har dannet denne nye organisation, som jo har den ejendommelige betegnelse: den i henhold til denne traktat indstiftede organisation. I disse overvejelser, som i øjeblikket foregår i England, må vi naturligvis være ganske overordentlig interesserede.

Det er ikke min hensigt her at rejse en generel debat om udviklingen vedrørende markedsplanerne. Jeg går ud fra, at vi ved en senere lejlighed — den vil velsagtens ikke indtræde før efter Vestunionens møde i London i slutningen af denne måned — kan få mulighed for at høre regeringens synspunkter, som på forskellig måde er sivet ud både i den danske og i den udenlandske presse. Men det for mig afgørende, som jeg gerne vil spørge den højtærede udenrigsminister om, er, i hvilket omfang den situation, der opstår ved Finlands tilknytning til EFTA, vil begrænse også den danske regerings handlefrihed med hensyn til forhandlinger om en tilknytning under den ene eller den anden form til de seks landes fællesmarked, og om dette hensyn vil kunne forventes taget i samme grad fra Storbritanniens side, som det vil blive taget fra de øvrige nordiske EFTA-deltageres side. Der er vel her grund til fra de nordiske landes side at være opmærksom på, at interesserne ikke nødvendigvis er de samme. Det var det ene punkt, jeg gerne ville fremdrage i forbindelse med Finlands tilknytning til EFTA.

Dernæst er der et andet punkt, som jeg mener har en vis interesse. Når nu Finland

kommer til at deltage på lige fod, vil det sige, at EFTA kommer til at bestå af 4 lande, der i politisk henseende er neutrale, og 4 lande, der er tilknyttet Atlantpagten. Det kan jo ikke være nogen hemmelighed, at der i øjeblikket føres visse forhandlinger omkring en nærmere tilknytning mellem de seks og de syv, ikke under den gamle form, at man ville søge et kompromis, men under den nye form, at de seks lande vil vise en vis imødekommenhed for at gøre det muligt for andre at tiltræde de seks landes organisation — med andre ord: en konstatering af de seks landes supremati, om man vil, at det er deres organisationsform, der må komme til at præge fremtiden.

Det rejser unægtelig det spørgsmål, om EFTA overhovedet kan tænkes at have nogen levedygtighed, hvis for en række EFTA-lande de politiske hensyn — og ikke længer de økonomiske — kommer til at træde i forgrunden. Hvis de politiske hensyn bliver afgørende for den nye form for samarbejde mellem forskellige markedsgrupper eller dele af forskellige markedsgrupper, og andre markedsgrupper, vil da de lande, som udelukkende er gået ind i disse grupperinger ud fra økonomiske betragtninger, kunne følge med i den udvikling, som vi i øjeblikket kan iagttage fra den britiske regerings og det britiske parlaments side? Har den høje regering gjort sig overvejelser med hensyn til, hvorledes EFTAs fremtid vil blive, og hvordan man i givet tilfælde vil kunne opretholde forbindelsen med Finland, hvis det på et politisk grundlag bliver nødvendigt at træde ind i en nærmere sammenslutning og de økonomiske spørgsmål må følge derefter?

Det er ikke ukendt, at man fra svensk side på samme måde som fra østrigsk side har været betænkelig ved denne udvikling, som man mener kan bevirke et brud på neutralitetslinjen, kan gøre det vanskeligt for disse lande fortsat at deltage i det europæiske markedsområde.

Også på dette punkt ville jeg finde det rigtigt, om den højtærede udenrigsminister gjorde tinget bekendt med de overvejelser, man inden for regeringen har kunnet gøre sig.

De særlige økonomiske bestemmelser i traktaten, som vedrører de specielle finske